

Sygn. akt VI Ka 197/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

<b>Przewodnicząca:</b>	<b>SSO Irena Linkiewicz</b>
<b>Sędziowie:</b>	<b>SO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)</b> <b>SO Irena Śmietana</b>
<b>Protokolant</b>	<b>sekr. sąd. Agnieszka Klinowska</b>

przy udziale Przedstawiciela (...) w O. D. M.

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r.,

sprawy D. P. i A. S.

oskarżonych z art. 56 § 2 kks i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt VIII K 785/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymiar kar jednostkowych i łącznych grzywnien orzeczonych wobec oskarżonych D. P. i A. S. w pkt. od I do VIII, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na 100 (sto) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonych za oczywiście bezzasadną,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji w 1/2 części od każdego z nich, w tym wymierza im po 1500zł opłaty za obie instancje.

Sygn. akt **VI Ka 197/13**

## UZASADNIENIE

D. P. została oskarżona o to, że:

**1.** dnia 27.03.2008 r. w E., pełniąc funkcję kierownika działu eksploatacji sieci i urządzeń wod-kan., zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z dyrektorem zarządu spółki A. S., przekazała do działu księgowości spółki faktury VAT, które uprzednio zatwierdziła pod względem merytorycznym wiedząc, że są wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujące zakup usług

faktycznie niewykonanych od (...) Ś. J. (1) z E. o numerach: (...) z 9.03.2007r., (...) z 30.03.2007r., (...) z 9.05.2007r. i od PPHU (...) A. C. (1) z E. o numerach: 18/03/07 z 19.03.2007, 24/04/07 z 24.04.2007r., 27/04/07 z 19.04.2007, 34/05/07 z 18.05.2007, 41/05/07 z 24.05.2007, 52/06/07 z 05.06.2007, 57/06/07 z 20.06.2007, 65/07/07 z 5.07.2007r., 67/07/07 z 27.07.2007, 71/08/07 z 7.08.2007, 75/08/07 z 17.08.2007, 75/08/07 z 23.08.2007, 78/09/07 z 3.09.2007, 86/09/07 z 12.09.2007, 91/09/07 z 18.09.2007, 104/10/07 z 02.10.2007, 111/10/07 z 12.10.2007, 132/10/07 z 24.10.2007, 153/11/07 z 6.11.2007, (...) z 27.11.2007, 160/12/07 z 12.12.2007, 167/12/07 z 18.12.2007, czym spowodowała, że w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2007 roku dochodu spółki złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E., z naruszeniem art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000r. Nr 54, póź. 654 z późn. zm.) podano nieprawdę, zawiązując koszty uzyskania przychodów o kwotę 56.663 zł. tytułem wydatków, których spółka nie poniosła, przez co uszczuplono podatek dochodowy od osób prawnych za 2007 rok o kwotę 10.771 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,

**2.** dnia 31.03.2009r. w E., pełniąc funkcję kierownika działu eksploatacji sieci i urządzeń wod-kan., zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z dyrektorem zarządu spółki A. S.. przekazała do działu księgowości spółki faktury VAT, które uprzednio zatwierdziła pod względem merytorycznym wiedząc, że są wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujące zakup usług faktycznie niewykonanych od PPHU (...) A. C. (1) z E. o numerach: 178 z 11.01.2008, 184 z 24.01.2008, (...) z 06.02.2008, (...) z 19.02.2008, (...) z 07.03.2008, (...) z 14.03.2008, (...) z 11.04.2008, (...) z 25.04.2008, (...) z 05.05.2008, (...) z 26.05.2008, (...) z 29.05.2008, (...) z 09.06.2008r., (...) z 27.06.2008, (...) z 18.07.2008, (...) z 31.07.2008, (...) z 08.08.2008, (...) z 25.08.2008, (...) z 29.08.2008, (...) z 05.09.2008, (...) z 16.09.2008, (...) z 29.09.2008, (...) z 03.10.2008, (...) z 10.10.2008, (...) z 04.11.2008, (...) z 21.11.2008, (...) z 04.12.2008, (...) z 23.12.2008, czym spowodowała, że w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2008 roku dochodu spółki złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E., z naruszeniem art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000r. Nr 54, póź. 654 z późn. zm.) podano nieprawdę, zawiązując koszty uzyskania przychodów o kwotę 59.356,95 zł tytułem wydatków których spółka nie poniosła, przez co uszczuplono podatek dochodowy od osób prawnych za 2008 rok o kwotę 11.277,26 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,

**3.** w okresie od 24.10.2007 roku do 25.06.2009 roku. pełniąc funkcję kierownika działu eksploatacji sieci i urządzeń wód.-kań, zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z dyrektorem zarządu spółki A. S.. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, przekazała do działu księgowości faktury VAT. które zatwierdziła pod względem merytorycznym wiedząc, że są wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujące zakup usług faktycznie niewykonanych od (...)” A. C. (1) z E. o numerach: 104/10/07 z 02.10.2007 o wartości netto 3.670 zł, VAT 807,40 zł. 111/10/07 z 12.10.2007 o wartości netto 1.575 zł. VAT 346,50 zł. 132/10/07 z 24.10.2007 o wartości netto 2.135 zł, VAT 469,70 zł. 153/11/07 z 6.11.2007 o wartości netto 2.065 zł, VAT 454,30 zł, (...) z 27.11.2007 o wartości netto 2.600 zł, VAT 572 zł, 160/12/07 z 12.12.2007 o wartości netto 3.200 zł, VAT 704 zł. 167/12/07 z 18.12.2007 o wartości netto 1.800 zł, VAT 369 zł. 178 z 11.01.2008 o wartości netto 1.650 zł., VAT 363 zł. 184 z 24.01.2008 o wartości netto 1.560 zł. VAT 343 zł. (...) z 06.02.2008 o wartości netto 1.620 zł, VAT 356 zł., 17 z 19.02.2008 o wartości netto 1.200 zł, VAT 264 zł. (...) z 07.03.2008 o wartości netto 1.672,13 zł., VAT 367,87 zł. (...) z 14.03.2008r. o wartości netto 2.100 zł. VAT 462 zł., (...) z 11.04.2008 o wartości netto 1.303,28 zł., VAT 286,72 zł. (...) z 25.04.2008 o wartości netto 1.278,69 zł VAT 281,31 zł., (...) z 05.05.2008 o wartości netto 2.367 zł VAT 520,74 zł. (...) z 26.05.2008 o wartości netto 1.460 zł., VAT 321 zł, (...) z 29.05.2008 o wartości netto 1.357 zł., VAT 298,54 zł., (...) z 09.06.2008r. o wartości netto 1.800 zł., VAT 396 zł., (...) z 27.06.2008 o wartości netto 1.980 zł., VAT 435,60 zł., (...) z 18.07.2008 o wartości netto 3.280 zł., VAT 721,60 zł., (...) z 31.07.2008 o wartości netto 1.786 zł., VAT 392,92 zł. (...) z 08.08.2008 o wartości netto 1.786 zł., VAT 392,92 zł, (...) z 25.08.2008 o wartości netto 3.286 zł., 722,92 zł, (...) z 29.08.2008 o wartości netto 1.230 zł, VAT 270,60 zł., (...) z 05.09.2008 o wartości netto 1.320 zł., VAT 290,40 zł., (...) z 16.09.2008 o wartości netto 2.286 zł., VAT 502,92 zł., (...) z 29.09.2008 o wartości netto 2.432 zł., VAT 535,04 zł., (...) z 03.10.2008 o wartości netto 1.645 zł., VAT 361,90

zł., (...) z 10.10.2008 o wartości netto 1.740 zł., VAT 382,80 zł., (...) z 04.11.2008 o wartości netto 3.580 zł., VAT 787,60 zł., (...) z 21.11.2008 o wartości netto 3.520 zł., VAT 774,40 zł., (...) z 04.12.2008 o wartości netto 5.468,85 zł., VAT 1.203,15 zł., (...) z 23.12.2008 o wartości netto 4.150 zł., VAT 913 zł., (...) z 07.01.2009 o wartości netto 2.655,74 zł., VAT 584,26 zł., (...) z 28.01.2009 o wartości netto 2.581,97 zł., VAT 584,26 zł., (...) z 04.02.2009 o wartości netto 1.524,59 zł., VAT 335,41 zł., (...) z 23.02.2009 o wartości netto 1.778,69 zł., VAT 391,31 zł., (...) z 05.03.2009 o wartości netto 1.721,31 zł., VAT 378,69 zł., (...) z 26.03.2009 o wartości netto 1.778,69 zł., VAT 391,31 zł., (...) z 03.04.2009 o wartości netto 1.967,21 zł., VAT 432,70 zł., (...) z 16.04.2009 o wartości netto 1.836,07 zł., VAT 403,93 zł., (...) z 05.05.2009 o wartości netto 1.770,49 zł., VAT 389,51 zł., czym spowodowała, że w deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług spółki za miesiące: październik i grudzień 2007 roku, styczeń, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2008 roku oraz marzec, kwiecień i maj 2009 roku złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E. odpowiednio w dniach: 24.10.2007r., 23.01., 25.02., 21.07., 25.08., 25.09., 24.10. 25.11.2008r., 24.04., 21.05. i 25.06.2009 roku, z naruszeniem art. 88 ust. 3a, pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, póź. 535 z późn. zm.) podano nieprawdę, zawiązując podatek naliczony o łączną kwotę 29.399 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za miesiące 2007 roku: październik o 9.784 zł. i grudzień o 2.126 zł., za miesiące 2008 roku: styczeń o 316 zł., czerwiec o 4.380 zł., lipiec o 1.115 zł., sierpień o 1.496 zł., wrzesień o 317 zł. i październik o 1.756 zł oraz za miesiące 2009 roku marzec o 1.494 zł., kwiecień o 1.992 zł i maj o 390 zł - łącznie o kwotę 25.166 zł.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 U.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.

A. S. został oskarżony o to, że:

**1.** dnia 27.03.2008 r. w E., pełniąc funkcję dyrektora zarządu, zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z kierownikiem działu eksploatacji sieci i urządzeń wod-kan. D. P., zatwierdził do wypłaty środki pieniężne z faktur VAT wiedząc, że są wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujących zakup usług faktycznie niewykonanych od (...) Ś. J. (1) z E. o numerach: (...) z 9.03.2007r., (...) z 30.03.2007r., (...) z 9.05.2007r. i od PPHU (...) A. C. (1) z E. o numerach: 18/03/07 z 19.03.2007, 24/04/07 z 24.04.2007r., 27/04/07 z 19.04.2007, 34/05/07 z 18.05.2007, 41/05/07 z 24.05.2007, 52/06/07 z 05.06.2007, 57/06/07 z 20.06.2007, 65/07/07 z 5.07.2007r., 67/07/07 z 27.07.2007, 71/08/07 z 7.08.2007, 75/08/07 z 17.08.2007, 75/08/07 z 23.08.2007, 78/09/07 z 3.09.2007, 86/09/07 z 12.09.2007, 91/09/07 z 02.10.2007, 111/10/07 z 12.10.2007, 132/10/07 z 24.10.2007, 153/11/07 z 6.11.2007, (...) z 27.11.2007, 160/12/07 z 12.12.2007, 167/12/07 z 18.12.2007, czym spowodował, że w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2007 roku dochodu spółki złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E., z naruszeniem art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000r. Nr 54, póź. 654 z późn. zm.) podano nieprawdę, zawiązując koszty uzyskania przychodów o kwotę 56.663 zł. tytułem wydatków których spółka nie poniosła, przez co uszczuplono podatek dochodowy od osób prawnych za 2007 rok o kwotę 10.771 zł.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,

**2.** dnia 31.03.2009r. w E., pełniąc funkcję dyrektora zarządu, zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z kierownikiem działu eksploatacji sieci i urządzeń wod-kan. D. P., zatwierdził do wypłaty środki pieniężne z faktur VAT wiedząc, że są one wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujących zakup usług faktycznie niewykonanych od PPHU (...) A. C. (1) z E. o numerach: 178 z 11.01.2008, 184 z 24.01.2008, (...) z 06.02.2008. (...) z 19.02.2008, (...) z 07.03.2008, (...) z 14.03.2008r. (...) z 11.04.2008, (...) z 25.04.2008. (...) z 05.05.2008, (...) z 26.05.2008, (...) z 29.05.2008. (...) z 09.06.2008r.. (...) z 27.06.2008, (...) z 18.07.2008, (...) z 31.07.2008. (...) z 08.08.2008, (...) z 25.08.2008, (...) z 29.08.2008, (...) z 05.09.2008. (...) z 16.09.2008. (...) z 29.09.2008, (...) z 03.10.2008, (...) z 10.10.2008. (...) z 04.11.2008. (...) z 21.11.2008, (...) z 04.12.2008, (...) z 23.12.2008 czym spowodował, że w zeznaniu CIT-8 o wysokości osiągniętego w 2008 roku dochodu spółki złożonym Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E., z naruszeniem art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, póź. 654 z późn. zm.) podano nieprawdę,

zawyżając koszty uzyskania przychodów o kwotę 59.356,95 zł tytułem wydatków których spółka nie poniosła, przez co uszczuplono podatek dochodowy od osób prawnych za 2008 rok o kwotę 11.277.26 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,

**3.** w okresie od 24.10.2007 roku do 25.06.2009 roku pełniąc funkcję dyrektora zarządu, zajmując się sprawami gospodarczymi Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o. działając wspólnie i w porozumieniu z kierownikiem działu eksploatacji sieci i urządzeń wod.-kan. D. P., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, zatwierdził do wypłaty środki pieniężne z faktur VAT wiedząc, że są one wystawione w sposób nierzetelny, dokumentujących zakup usług faktycznie niewykonanych od PPHU (...) A. C. (1) z E. o numerach: 104/10/07 z 02.10.2007 o wartości netto 3.670 zł., VAT 807.40 zł. 111/10/07 z 12.10.2007 o wartości netto 1.575 zł., VAT 346,50 zł., 132/10/07 z 24.10.2007 o wartości netto 2.135 zł., VAT 469.70 zł, 153/11/07 z 6.11.2007 o wartości netto 2.065 zł. VAT 454.30 zł. (...) z 27.11.2007 o wartości netto 2.600 zł., VAT 572 zł., 160/12/07 z 12.12.2007 o wartości netto 3.200 zł., VAT 704 zł., 167/12/07 z 18.12.2007 o wartości netto 1.800 zł., VAT 369 zł., 178 z 11.01.2008 o wartości netto 1.650 zł., VAT 363 zł., 184 z 24.01.2008 o wartości netto 1.560 zł., VAT 343 zł., (...) z 06.02.2008 o wartości netto 1.620 zł., VAT 356 zł., 17 z 19.02.2008 o wartości netto 1.200 zł., VAT 264 zł., (...) z 07.03.2008 o wartości netto 1.672,13 zł., VAT 367,87 zł. (...) z 14.03.2008r. o wartości netto 2.100 zł., VAT 462 zł., (...) z 11.04.2008 o wartości netto 1.303,28 zł., VAT 286,72 zł, (...) z 25.04.2008 o wartości netto 1.278,69 zł. VAT 281,31 zł., (...) z 05.05.2008 o wartości netto 2.367 zł. VAT 520,74 zł., (...) z 26.05.2008 o wartości netto 1.460 zł. VAT 321 zł., (...) z 29.05.2008 o wartości netto 1.357 zł., VAT 298,54 zł., (...) z 09.06.2008r. o wartości netto 1.800 zł., VAT 396 zł., (...) z 27.06.2008 o wartości netto 1.980 zł., VAT 435,60 zł., (...) z 18.07.2008 o wartości netto 3.280 zł., VAT 721,60 zł., (...) z 31.07.2008 o wartości netto 1.786 zł., VAT 392,92 zł., (...) z 08.08.2008 o wartości netto 1.786 zł., VAT 392,92 zł., (...) z 25.08.2008 o wartości netto 3.286 zł., VAT 722,92 zł., (...) z 29.08.2008 o wartości netto 1.230 zł., VAT 270,60 zł., (...) z 05.09.2008 o wartości netto 1.320 zł., VAT 290,40 zł., (...) z 16.09.2008 o wartości netto 2.286 zł., VAT 502,92 zł., (...) z 29.09.2008 o wartości netto 2.432 zł, VAT 535,04 zł., (...) z 03.10.2008 o wartości netto 1.645 zł., VAT 361,90 zł., (...) z 10.10.2008 o wartości netto 1.740 zł., VAT 382,80 zł., (...) z 04.11.2008 o wartości netto 3.580 zł., VAT 787,60 zł., (...) z 21.11.2008 o wartości netto 3.520 zł., VAT 774,40 zł., (...) z 04.12.2008 o wartości netto 5.468,85 zł., VAT 1.203,15 zł. (...) z 23.12.2008 o wartości netto 4.150 zł., VAT 913 zł., (...) z 07.01.2009 o wartości netto 2.655,74 zł., VAT 584,26 zł., (...) z 28.01.2009 o wartości netto 2.581,97 zł., VAT 584,26 zł., (...) z 04.02.2009 o wartości netto 1.524,59 zł., VAT 335,41 zł., (...) z 23.02.2009 o wartości netto 1.778,69 zł., VAT 391,31 zł., (...) z 05.03.2009 o wartości netto 1.721,31 zł., VAT 378,69 zł., (...) z 26.03.2009 o wartości netto 1.778,69 zł., VAT 391,31 zł., (...) z 03.04.2009 o wartości netto 1.967,21 zł., VAT 432,70 zł, (...) z 16.04.2009 o wartości netto 1.836,07 zł., VAT 403,93 zł., (...) z 05.05.2009 o wartości netto 1.770,49 zł., VAT 389,51 zł., czym spowodował, że w deklaracjach VAT-7 dla podatku od towarów i usług spółki za miesiące: październik i grudzień 2007 roku, styczeń, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień i październik 2008 roku oraz marzec, kwiecień i maj 2009 roku złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E. odpowiednio w dniach: 24.10.2007r., 23.01., 25.02., 21.07., 25.08., 25.09., 24.10. 25.11.2008r., 24.04., 21.05. i 25.06.2009 roku, z naruszeniem art. 88 ust. 3a, pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, póź. 535 z późn. zm.) podano nieprawdę, zawyżając podatek naliczony o łączną kwotę 29.399 zł, przez co uszczuplono podatek od towarów i usług za miesiące 2007 roku: październik o 9.784 zł. i grudzień o 2.126 zł., za miesiące 2008 roku: styczeń o 316 zł., czerwiec o 4.380 zł., lipiec o 1.115 zł., sierpień o 1.496 zł., wrzesień o 317 zł. i październik o 1.756 zł. oraz za miesiące 2009 roku marzec o 1.494 zł., kwiecień o 1.992 zł. i maj o 390 zł. - łącznie o kwotę 25.166 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 2 i 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 21 marca 2013 r. sygn. akt VIII K 785/12 :

I. oskarżoną D. P. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie 1 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł,

II. oskarżoną D. P. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie 2 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

III. oskarżoną D. P. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie 3 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

IV. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. połączył orzeczone wobec oskarżonej D. P. jednostkowe kary grzywny orzeczone w punktach I, II i III wyroku i wymierzył jej karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

V. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

VI. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

VII. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 i § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 2 i § 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.,

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. połączył orzeczone wobec oskarżonego A. S. jednostkowe kary grzywny orzeczone w punktach V, VI i VII wyroku i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł.

Ponadto zasądzono od oskarżonych koszty sądowe i po 3000zł opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonych, zaskarżając ten wyrok w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił :

**1.** na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 k.k.s. poprzez jego zastosowanie co do zarzutu 3, skoro opisane tam zdarzenie mogło wypełnić jedynie znamiona przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 k.k.s.

**2.** na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, tj. art. 7 § 1 k.k.s. poprzez skazanie oskarżonych za popełnienie przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 k.k.s. w zbiegu z art. 62 § 2 k.k.s., podczas gdy te typy czynów zabronionych skarbowych pozostają w zbiegu pomijalnym, a czyn typizowany w art. 62 § 2 k.k.s. ulega pominięciu przy art. 56 § 2 k.k.s.

**3.** na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, tj. art. 9 § 3 k.k.s. poprzez uznanie, iż D. P. była osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi spółki, pomimo tego, iż nie była członkiem zarządu spółki, a to zaś doprowadziło do obrazę art. 20 § 2 i 3 k.k.s. w zw. z art. 21 § 2

i 3 k.k. a to poprzez nierozważenie możliwości stosowania tam wskazanych norm dotyczących odpowiedzialności współsprawcy.

4. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 p. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. i 170 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrony z dnia 18 stycznia 2013 r., złożonego w sprawie; co doprowadziło do obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. a to poprzez ustalenie stanu faktycznego i wydanie wyroku z pominięciem opinii psychiatrycznej co do świadka Ś. J. (2), wydanej w związku z chorobą alkoholową tegoż oraz oceny zeznań świadka z pominięciem tej okoliczności jak i wskazań biegłego.

5. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 438 p. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. a to poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony o powołanie biegłego z zakresu budownictwa i księgowości na okoliczność ustalenia czy usługi wskazane w fakturach były wykonane oraz czy mamy do czynienia z podwójnym fakturowaniem, wskazując, iż jest to dowód nieprzydatny do sprawy a okoliczność tego, czy usługi wskazane w fakturach zostały wykonane jest dla sprawy irrelevantny, podczas gdy w samym opisie czynu jest mowa o "usługach faktycznie niewykonanych", co wskazuje, iż były to jednak okoliczności na tyle ważne, że zostały wpisane wprost do zarzutów karnych.

6. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z 438 p. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającą wpływ na treść, a to jest poprzez ustalenie, iż:

- usługi, na jakie opiewały faktury nie zostały wykonane,
- oskarżeni mieli świadomość, iż faktury były wystawione przez podmioty nieistniejące,

podczas gdy w tym zakresie ustalenie nastąpiło wyłącznie na podstawie zeznań świadka Ś. J. (2), który nie jest świadkiem wiarygodnym, a pozostały materiał dowodowy w sprawie nie wskazuje na taki stan.

#### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie w zakresie zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi w treści tej apelacji. Jednakże samo wniesienie apelacji na korzyść oskarżonego obligowało też sąd odwoławczy do badania zasadności wymierzonych kar, co w konsekwencji spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku.

Przystępując do oceny zarzutów z apelacji, to na wstępie należy wskazać, że obrońca podniósł w swojej apelacji m.in. zarzut obrazu przepisów postępowania mający wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. i 170 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrony z dnia 18 stycznia 2013 r., złożonego w sprawie; co doprowadziło do obrazu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Faktycznie przy rozpoznaniu niniejszej sprawy doszło do omyłkowego dołączenia wniosku obrońcy z 18.01.2013r. do akt innej sprawy. Wniosek ten, na etapie postępowania odwoławczego, został jednak dołączony do akt właściwej tj. rozpoznawanej sprawy i wynika z niego, że obrońca oskarżonych wniosł : o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego za zakresu budownictwa w celu ustalenia czy wskazane w fakturach usługi transportowe zostały wykonane i czy miało miejsce podwójne fakturowanie tych samych usług, o dopuszczenie dowodu z akt Prokuratury Rejonowej w Elblągu – sygn 2 Ds. 474/09 oraz 3 Ds. 729/09, o dopuszczenie dowodu z opinii sądowno-psychiatrycznych dot. M. J. oraz K. K. ze sprawy VIII K 663/11 Sądu Rejonowego w Elblągu. Ponadto przesłano do akt niniejszej sprawy: akta Prokuratury Rejonowej w Elblągu – sygn 2 Ds. 474/09 oraz 3 Ds. 729/09 oraz opinię sądowno-psychiatryczną dot. M. J.. Na tle powyższego skarżący na rozprawie apelacyjnej podtrzymał wniosek dowodowy z dnia 18.01.2013r., stwierdził też, że nie widzi przeszkód by sąd odwoławczy ujawnił w trybie art. 452§2kpk materiały dowodowe przesłane przez Sąd Rejonowy. W związku z takim stanowiskiem obrońcy oskarżonych to sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej uzupełnił przewód sądowy i przeprowadził dowód z opinii sądowno-psychiatrycznej dot. M. J. oraz z akt Prokuratury Rejonowej w Elblągu – sygn 2 Ds. 474/09 oraz 3 Ds. 729/09, a także rozpoznał wnioski dowodowe dot. dopuszczenia opinii biegłego z zakresu budownictwa (nota bene wniosek ten był

zbliżony do rozpoznanego przez Sąd Rejonowy wniosku obrońcy na rozprawie w dniu 19.03.2013r.) i z opinii dot. osoby K. K.. W tych okolicznościach należy więc przyjąć, że ostatecznie doszło do rozpoznania wniosku obrońcy z 18.01.2013r., co uczyniło zarzut z pkt. 4 apelacji bezprzedmiotowym.

W tym miejscu należy też zaznaczyć, że przeprowadzone dowody z akt Prokuratury Rejonowej w Elblągu – sygn 2 Ds. 474/09 oraz 3 Ds. 729/09 niewiele wniosły do sprawy, gdyż wynika z nich, że: sprawa 2 Ds. 474/09 dot. zawiadomienia A. S. o usiłowaniu wymuszenia na nim korzyści majątkowej, przy czym doszło do odmowy wszczęcia śledztwa i pokrzywdzony A. S. postanowienia tego nie zaskarżył, a sprawa 3 Ds. 729/09 dot. zawiadomienia A. S. o kierowanie pod jego adresem i D. P. gróźb w celu zmuszenia ich do zapłaty pieniędzy, przy czym również doszło do odmowy wszczęcia śledztwa i pokrzywdzeni A. S. oraz D. P. postanowienia tego nie zaskarżyli.

Przechodząc zaś do mówienia pozostałych zarzutów z apelacji, to należy stwierdzić, że w ocenie sądu odwoławczego niezasadne były zarzuty podniesione przez skarżącego w pkt. 5 i 6 apelacji, a dot. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony o powołanie biegłego z zakresu budownictwa i księgowości, a także dot. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającą wpływ na treść, a to jest poprzez ustalenie, iż usługi, na jakie opiewały faktury nie zostały wykonane, że oskarżeni mieli świadomość, iż faktury były wystawione przez podmioty nieistniejące, podczas gdy w tym zakresie ustalenie nastąpiło wyłącznie na podstawie zeznań świadka Ś. J. (2), który nie jest świadkiem wiarygodnym, a pozostały materiał dowodowy w sprawie nie wskazuje na taki stan. W realiach przedmiotowej sprawy nie można bowiem zapominać, że czyny zarzucane i przypisane oskarżonym dot. przede wszystkim wystawienia faktur nierzetelnych, które zostały zaaprobowane przez oskarżonych mimo ich nierzetelności, a następnie uwzględnione w zeznaniach i deklaracjach złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E.. Nierzetelność tych faktur nie dotyczyła zaś tego czy usługa lub praca opisana w danej fakturze została faktycznie wykonana (co miałyby wykazać wnioskowane opinie biegłych), lecz czy została wykonana dokładnie w sposób opisany w zakwestionowanej fakturze. Nierzetelność faktury jest bowiem związana z tym, że dana faktura jest niezgodna z rzeczywistością, a więc nie odzwierciedla prawdziwego stanu rzeczy odnośnie istotnych elementów tego dokumentu, a więc nie tylko tego czy usługa lub praca w niej wskazana faktycznie została wykonana, ale i tego czy zostało to wykonane w dacie wystawienia faktury, czy prawdziwe są dane nabywcy i zbywcy, pojazdu użytego do wykonania usługi, ceny jednostkowej. Ewentualne zaś ustalanie czy takie prace i usługi jak wskazane w zakwestionowanych fakturach faktycznie miały miejsce nie miało znaczenia dla rozpoznania przedmiotowej sprawy skoro nie mogły być one faktycznie wykonane przez podmioty wystawiające te faktury, zaś usługi transportowe w nich opisane nie mogły być wykonane pojazdami wskazanymi w tych fakturach. Tak więc nierzetelność faktur już choćby tylko w zakresie wystawcy faktury i pojazdów w nich wskazanych była wystarczająca do stwierdzenia, że faktury te nie są zgodne z rzeczywistością, zaś posłużenie się takimi nierzetelnymi fakturami i uwzględnienie ich w zeznaniach i deklaracjach złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E. było wystarczające do przypisania oskarżonym czynów z art. 56 i 62 kks. Stąd przy zarzucie dot. popełnienia akurat tych czynów to wnioskowane przez skarżącego opinie biegłych na okoliczność czy usługi bądź prace wskazane w tych fakturach zostały faktycznie wykonane (np. przy - sugerowanym przez obrońcę w apelacji - użyciu sprzętu lub brygad remontowych samego Przedsiębiorstwa Usług (...) w (...) spółka z o.o., co przecież wiązałoby się też z innym sposobem rozliczenia takich robót i usług, w sytuacji gdyby nawet takie prace byłyby wykonywane środkami własnymi przedsiębiorstwa, a nie przy wykorzystaniu firm zewnętrznych) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, stąd słusznie taki wniosek dowodowy został oddalony przez Sąd Rejonowy na terminie rozprawy w dniu 19.03.2013r.

Należy też zaznaczyć, że materiał dowodowy był wystarczający do przyjęcia, że oskarżeni wiedzieli o tym, że faktury te są nierzetelne i mimo tego świadomie dopuścili do uwzględnienia treści tych faktur w deklaracjach i zeznaniach podatkowych. Mimo bowiem, że oskarżeni nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów i odmówili składania wyjaśnień, to protokół z kontroli podatkowej przeprowadzonej w Przedsiębiorstwie Usług wodno-Kanalizacyjnych w (...) sp. z o.o. w sposób dobitny wskazuje na ich sprawstwo. Na potrzeby tej kontroli przeprowadzono bowiem czynności wyjaśniające, które doprowadziły m.in. do ustalenia, że transport pojazdami wskazanymi na zakwestionowanych fakturach nie mógł się faktycznie odbyć, gdyż na fakturach wskazano numery

rejestracyjne pojazdów gł. osobowych, których właściciele zaprzeczyli by wykonywali takie usługi transportowe jak te opisane w omawianych fakturach. Nadto w świetle doświadczenia życiowego nierealne byłoby to, by transport takich elementów jak np. kręgi betonowe był wykonywany pojazdem osobowym. Usługi i prace wskazane na tych fakturach nie mogły być też wykonane przez podmioty gospodarcze figurujące jako wystawcy faktur. Wynika to wprost z relacji Ś. J. (2), A. C. (2), informacji o osadzeniu A. C. (2) w okresie gdy rzekomo prace i usługi miały być wykonywane, a także ustalenia dot. tego, że posłużono się częścią danych firmy prowadzonej przed 2001r. przez A. C. (2) do sporządzenia pieczętki nieistniejącej faktycznie firmy PPHU (...) A. C. (1), której to odcisk umieszczona na nierzetelnych, zakwestionowanych przez kontrolerów fakturach. Wszystkie te dowody i ustalenia stanowią jedną, nawzajem uzupełniającą się i logiczną całość pozwalającą na stwierdzenie, że doszło do wystawienia i posłużenia się nierzetelnymi fakturami. W tym miejscu należy też zaznaczyć, że z zeznań Ś. J. (2) wynikało nie tylko to, że wystawiono nierzetelne faktury, ale i to, że w rozmowie z dyrektorem zaproponował on wystawienie takich nierzetelnych faktur, co zostało zaakceptowane, że sprawy w tym zakresie były załatwiane i z oskarżonym i z oskarżoną „panią D.”. Ponadto w trakcie czynności okazania zdjęć świadek ten w sposób kategoryczny wskazał na zdjęcia oskarżonych, podając, że wiedzieli oni, że wystawione faktury są fikcyjne, a prace w nich opisane nie zostały wykonane przez świadka. Ś. J. (1) w swoich konsekwentnych relacjach opisał związki z takim procederem K. K., podając, że K. mówił mu, że sam też wystawiał na takiej samej zasadzie faktury, w których posługiwał się danymi A. C. (1), że K. miał pieczętkę takiej firmy z danymi A. C. (1). Co prawda sam K. K. odmówił składania zeznań w sprawie, jednak do akt dołączono opinie biegłego z zakresu badania dokumentów i pisma ręcznego, z których wynika, że zapisy na fakturach wystawionych przez PPHU (...) A. C. (1) zostały nakreślone przez K. K., co stanowi potwierdzenie wiarygodności relacji Ś. J. (2). Nie bez znaczenia jest i to, że świadek wskazał sposób przekazywania nierzetelnych faktur oskarżonym, opisał jak się z nim rozliczano, zaznaczył, że oskarżona odbierała od niego te faktury, przystawiała na nich z tyłu pieczętkę, po czym dochodziło do wypłacenia pieniędzy w postaci równowartości podatku Vat. Również i w tym zakresie relacja świadka zasługuje na jej uwzględnienie, gdyż na fakturach opisanych w a/o, faktycznie na ich odwrocie widnieją pieczętki z adnotacjami, iż „sprawdzono pod względem merytorycznym”, „sprawdzono pod względem formalnym i rachunkowym” z podpisami oskarżonej D. P., zaś pod spodem z adnotacjami „zatwierdzono do wypłaty ze środków obrotowych (na inwestycje)” z podpisami głównej księgowej i dyrektora- oskarżonego. Skoro więc tak wiele dowodów potwierdza wiarygodność relacji Ś. J. (2), to nie można jego zeznań traktować w kategoriach wymyślonych pod wpływem alkoholu (co sugeruje skarżący) fantazji.

W świetle więc w/w dowodów, to należy wskazać, że stanowią one spójną i nawzajem uzupełniającą się logiczną całość, która stanowi wiarygodny materiał dowodowy obciążający oskarżonych i wskazujący na to, że mieli oni pełną świadomość tego, że faktury wskazane w zarzutach są nierzetelne i że nie obrazują faktycznych zdarzeń gospodarczych wykonanych przez podmioty figurujące jako wystawcy faktur. Stąd odnosząc do zarzutu z pkt. 6 apelacji, to należy stwierdzić, że zeznania Ś. J. (2) nie były jedynym dowodem obciążającym oskarżonych, lecz, że dowód ten wpisywał się w logiczną całość dowodów obciążających zgromadzonych w sprawie, a nadto, że został on pozytywnie zweryfikowanymi adnotacjami z tyłu faktur podpisanymi przez oskarżonych, opinią biegłego z zakresu badania dokumentów i pisma ręcznego, wynikiem okazania zdjęć świadkowi, ustaleniami kontroli czy zeznaniami A. C.. Ponadto nie można zdyskredytować wiarygodności zeznań Ś. J. (2) tylko treścią opinii sądowo-psychiatrycznej dot. tej osoby, co zostało zasugerowane w zarzucie z pkt. 4 apelacji. Z opinii tej bowiem wynika, że mimo rozpoznania u niego zaburzenia osobowości i zespołu zależności alkoholowej, to biegli psychiatrzy nie zakwestionowali jego poczytalności, a intelekt świadka uznali za pozostający w normie. Tym samym nie można było uznać, by zarzuty: błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy art. 170§1 pkt.2i5 kpk oraz 5 kpk w zw. z oddaleniem wniosku dowodowego o powołanie biegłych, a także zakwestionowaniem wiarygodności zeznań Ś. J. (2) – zostały wykazane.

Należy też zaznaczyć, że skarżący zarzucił wyrokowi obrazę art. 9§ 3 kks poprzez uznanie, że D. P. była osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi spółki, pomimo tego, że nie była członkiem zarządu spółki. Jednak treść art. 9§3 kks nie określa- co sugeruje skarżący- że tylko osoby wskazane w odpowiednich przepisach, z racji swojej funkcji mogą odpowiadać za przestępstwo czy wykroczenie skarbowe. Przepis art. 9 § 3 kks wskazuje bowiem, że warunkiem odpowiedzialności osoby fizycznej jak za sprawstwo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego jest "zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności zaś finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej lub



jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną" na podstawie jednego z taksatywnie wskazanych w art. 9 § 3 k.k.s. źródeł, tj. "na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania". Termin "zajmowania się sprawami gospodarczymi" obejmuje wszelkie zachowania się polegające na rozstrzyganiu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzyganiu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy. W kontekście art. 9 § 3 kks nie ma wątpliwości, że pojęcie to obejmuje także wszelakiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu, które dotyczą sfery gospodarczej. Opisane zaś w zeznaniach Ś. J. (2) zachowania oskarżonej, która nie tylko akceptowała przestępcze działania dyrektora- A. S., ale była równorzędnym partnerem oskarżonego w ich popełnianiu, w sytuacji, gdy to D. P. osobiście akceptowała nierzetelne faktury pod względem merytorycznym, formalnym i rachunkowym wskazuje na podejmowanie przez nią faktycznie spraw finansowych zw. ze wstępnym zaakceptowaniem przedkładanych faktur, co miało prowadzić do wypłaty określonych kwot. Wynika z tego, że przepis art. 9§3 kks pełni funkcję klauzuli rozszerzającej, która pozwala na przypisanie osobie zajmującej się, na podstawie faktycznego wykonywania sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, odpowiedzialności "jak sprawcy" na podstawie art. 9§3 kks, które może zrealizować podczas zajmowania się sprawami finansowymi innego podmiotu w całości znamion czynu zabronionego, a więc w formie sprawstwa pojedynczego, lub zrealizować je działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (jak w przedmiotowej sprawie) albo kierując ich wykonaniem przez inną osobę. Skoro zaś w świetle zeznań Ś. J. (2) i adnotacji podpisywanych przez oskarżoną na nierzetelnych fakturach wynika, że faktycznie zajmowała się ona sprawami finansowymi, to oskarżona, poprzez sięgnięcie do treści art. 9§3kks, mogła odpowiadać za zarzucane jej czyny. To zaś powoduje, że nie można mówić o obrazie art. 20§2i3 kks w zw. z art. 21§2i3 kks.

Nie można się też zgodzić ze skarżącym co do tego, że treść wyrok SA w Katowicach z dnia 2012.06.28, II AKA 198/12, KZS 2012/10/91 wskazuje na to, że nie można było oskarżonych pociągnąć do odpowiedzialności karno-skarbowej za takie czyny jakie im zostały przypisane i że doszło do obrazu prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 k.k.s. poprzez jego zastosowanie co do zarzutu 3, skoro opisane tam zdarzenie mogło wypełnić jedynie znamiona przestępstwa skarbowego z art. 76 § 2 k.k.s. obrońca oskarżonych dla poparcia swojego zarzutu przywołał jedynie tezę z uzasadnienia wskazanego wyroku w sprawie II AKA 198/12, bez przeprowadzenia analizy jak stan tamtej sprawy ma się do realiów sprawy rozpoznawanej. Przede wszystkim skarżący pominął, że z treści samego wyroku w sprawie II AKA 198/12 wynika, że uzupełniono kumulatywną kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu (a zakwalifikowanego pierwotnie z art. 56§1kks w zw. z art. 62§2kks w zw. z art. 7§1kks w zw. z art. 6§2kks) o przepis art. 76§1kks, co wskazuje na to, że według cytowanego wyroku, to art. 76§1kks nie wyeliminował zastosowania art. 56 czy 62 kks, co starał się wykazać skarżący cytując tylko tezę tego wyroku. Nie można też zapominać o tym, że na tle zachowań oskarżonych dot. nierzetelnych faktur wystawionych przez PHU (...) i PPHU (...), to w dwóch różnych sprawach postawiono im zarzuty: z art. 56 i 62 kks w sprawie rozpoznawanej i z art. 286§1kk i innych w sprawie VIII K 663/11 Sądu Rejonowego w Elblągu. Takie rozłączenie spraw spowodowało, że w przedmiotowej sprawie ocenie sądu nie poddano działania dot. znamienia modalnego „wprowadzenia w błąd” występującego tak w treści art. 286§1kk jak i art. 76 kks, a objętego zarzutami postawionymi oskarżonemu w sprawie VIII K 663/11 Sądu Rejonowego w Elblągu. Ponadto w ocenie sądu odwoławczego, to w sytuacji gdy apelację wniósł tylko obrońca oskarżonych, na ich korzyść, to nie można było uzupełniać opisu czynów przypisanych oskarżonemu o znamię „wprowadzenia w błąd” z art. 76 kks, gdyż takie uzupełnienie byłoby działaniem na niekorzyść oskarżonych, a więc sprzecznym z art. 434 kpk. Stąd w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do uzupełnienia kwalifikacji o art. 76 kks, zaś w sytuacji, gdy czyny zabronione opisane w rozdziale 6 działu 1 kks godzą w obowiązki wynikające z przepisów prawa podatkowego, przy czym samo wystawienie nierzetelnej faktury nie godzi bezpośrednio w obowiązek podatkowy, a następuje to dopiero w wyniku posłużenia się taką fakturą poprzez uwzględnienie danych zawartych w takiej fakturze w deklaracji czy zeznaniach składanych dla potrzeb podatku, to dla oddania całej zawartości kryminalnej czynów przypisanych oskarżonemu na tle zarzutów postawionych im w rozpoznawanej sprawie, to należało kwalifikację z art. 56 kks w zw. z art. 62kks uznać za prawidłową. Stąd też nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu nr 1 z apelacji, jak i zarzutu z pkt. 2 tego środka zaskarżenia, w którym to zarzucie podniesiono iż przestępstwa z art. 56 i 62 kks pozostają w zbiegu pomijalnym. Co do tego ostatniego zarzutu z pkt. 2 to należy podkreślić, że na potrzeby uzasadnienia tego zarzutu w apelacji zacytowano tylko pogląd z komentarza do Kodeksu Karnego Skarbowego G. Ł., P. K., T. R. dot. pomijalności

zbiegu art. 62§2kks z art. 56§1i3kks lub art.76§1i3 kks, w sytuacji, gdy sam skarżący dla wykazania zasadności zarzutu z pkt. 1 apelacji powołał się na wyrok SA w Katowicach z dnia 2012.06.28, II AKa 198/12, KZS 2012/10/91, który akurat taką kwalifikację kumulatywną z wykorzystaniem art. 62§2kks dopuszcza.

Mając więc na względzie przytoczone wyżej argumenty i rozważania, to sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonych i uznał, że sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przypisanych im czynów, w tym D. P. jako osoba odpowiadająca „ jak sprawca” z art.9§3kks, w sytuacji, gdy sam fakt, iż wskazane w zarzutach faktury były nierzetelne, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, był praktycznie bezsporny.

Mimo jednak tego, iż apelacja obrońcy dążyła do podważenia stanowiska sądu I instancji w zakresie przypisania oskarżonym winy w popełnieniu zarzucanych im czynów, to została wniesiona w zakresie zaskarżenia całego wyroku na korzyść oskarżonych. Sąd odwoławczy uznał za prawidłową kwalifikację czynów przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku, w sytuacji, gdy w świetle uznanych za wiarygodne opisanych wyżej dowodów, uznał, że oboje oskarżeni świadomie zaakceptowali nierzetelne faktury, które były podstawą sporządzenia deklaracji i zeznań przedkładanych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w E..

Należy też odnieść się do kary wymierzonej oskarżonym za przypisany im czyn i stwierdzić że w okolicznościach sprawy, to sankcje karne wymierzone D. P. i A. S. są rażąco surowe. Sięgając do pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, to należy zauważyć, że sąd I instancji zdecydowanie zbyt pobieżnie potraktował i ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów i nie przyłożył właściwej wagi do ich sytuacji finansowo-rodzinnych. Z treści art. 53§7 kks wynika, że na stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego ma wpływ m.in. wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Analizując materiał dowodowy w sprawie należy dojść do wniosku, że w zakresie przypisanych oskarżonym przestępstw skarbowych, to doszło do uszczuplenia należności podatkowych o kwoty rzędu 10 tys zł, 11 tys. zł i 25 tys. zł tj. dot. małej wartości kwot podatków. W ocenie sądu I instancji zachowania te wymagały odpłaty w postaci kar grzywnien po: 80 stawek dziennych po 200zł (16.000zł), 100 stawek dziennych po 200zł (20.000zł) i kar łącznych 150 stawek dziennych po 200zł (30.000zł) wobec każdego z oskarżonych, co w porównaniu z wysokościami uszczuplonych należności przekładającymi się na stopień społecznej szkodliwości czynów wskazuje na rażąca dysproporcję z wysokością orzeczonych grzywnien które oskarżeni winni uiścić, tym bardziej, że przecież czyny przypisane oskarżonym z art. 56§2kks zostały zakwalifikowane jako dot. małej wartości kwot podatków. I o ile można by zgodzić się z Sądem Rejonowym co do tego, że sama liczba stawek dziennych grzywnien nie była zbyt wygórowana, skoro przypisane czyny były zagrożone sankcjami do 240 i 720 stawek dziennych, przy czym podstawę skazania stanowił przepis zawierający surowszą sankcję, to nie można było zapominać i o tym, że ustawodawca w art. 23§3kks zawarł dyrektywy dot. właściwego ustalenia wysokości stawki dziennej, nakazując wziąć pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Analizując zaś te ostatnie okoliczności, w kontekście ustalenia, że doszło do uszczuplenia należności podatkowych dot. małej wartości kwot podatków, to należy stwierdzić, że w tym zakresie przyjęcie przez sąd I instancji, iż oskarżeni winni zapłacić grzywny, przy ustaleniu stawek dziennych na kwoty po 200zł było nie do zaakceptowania. Mimo bowiem, że oskarżeni posiadają majątki (mieszkania, samochody) i osiągają dochody rzędu ponad 5 tys. zł miesięcznie, to nie są oni osobami które można by uznać za osoby bardzo majątne, dla których uiszczenie kar łącznych grzywnien po 30.000zł nie będzie połączone z nadmiernymi wyrzeczeniami, tym bardziej że na utrzymaniu każde z nich ma dziecko. Porównując zaś wysokości uszczuplenia należności podatkowych z ich stanem rodzinno-majątkowym, to należało uznać, że obniżenie stawki dziennej wymierzonych im grzywnien z 200 złotych na 100 złotych, będzie stanowiło sprawiedliwą i wcale niebagatelną odpłatę za przypisane im czyny, zaś finalne kary łączne w wysokości po 150 stawek ustalając wysokość jednej stawki na 100zł (15.000zł) będą takimi karami, które będą stanowiły na tyle znaczące obciążenie budżetu oskarżonych, które spowoduje, że w przyszłości powstrzymają się oni od takich działań przestępczych jakie zostały im przypisane w rozpoznawanej sprawie.

Z przedstawionych więc wyżej względów Sąd Okręgowy na mocy art. art. 113§1kks w zw. z art. 437 § 1i2 kpk, mimo uznania apelacji obrońcy oskarżonego za bezzasadną, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wymiar kar

jednostkowych i łącznych grzywien orzeczonych wobec oskarżonych D. P. i A. S. w pkt. od I do VIII, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na 100 złotych, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Ponadto zasądono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji w 1/2 części od każdego z nich, w tym wymierzono im po 1500zł opłaty za obie instancje w zw. ze zmianą wysokości kar grzywien.